

Դանիելի Գիրքը — Վաթսունամեկերորդ համար

Մարգարեական գորգի բացահայտումը. Դանիելի տեսիլքների, ուխտի և վերջին օրերում կնքման ժամանակի ըմբռնումը

Jeff Pippenger

2024-01-25

Գաբրիելը իններորդ գլխում եկավ Դանիելի մոտ, որպեսզի նրան շնորհի ըմբռնում և հասկացողություն ութերորդ գլխում ներկայացված այն երկու տեսիլքների վերաբերյալ:

Եվ նա հասկացրեց ինձ, խոսեց ինձ հետ ու ասաց. «Ո՛վ Դանիել, այժմ ելել եմ քեզ իմացություն և հասկացողություն տալու: Քո աղաչանքների սկզբում հրամանը ելավ, և ես եկել եմ քեզ հայտնելու, որովհետև դու շատ սիրելի ես. ուստի հասկացիր խոսքը և ուշ դարձրու տեսիլքին»: Դանիել 9:22, 23.

Որպեսզի Դանիելը ունենար իրեն անհրաժեշտ «հասկացողությունը», Գաբրիելը նրան ասաց հասկանալ թե՛ «բանը», թե՛ «տեսիլքը»: «Բանը» սրբարանի և զորքի ոստանակոխ լինելու տեսիլքն էր, իսկ «տեսիլքը»՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի հայտնության տեսիլքը: Քույր Ուայթը նույնպես շեշտադրում է այս երկու տեսիլքները, երբ հայտնում է մեզ, որ Դանիելը ձգտում էր հասկանալ յոթանասուն տարվա գերության և երկու հազար երեք հարյուր տարիների հարաբերությունը: Յոթանասուն տարիներն այն էին, որ Գաբրիելը բնորոշեց որպես «բանը», իսկ «տեսիլքը»՝ երկու հազար երեք հարյուր տարիները: Դանիելը ներկայացնում է վերջին օրերի «իմաստուններին», երբ Գաբրիելը տալիս է երկու հազար երեք հարյուր տարիների մեկնությունը: «Իմաստունները» Գաբրիելի մեկնության մեջ ճանաչում են թե՛ «բանը», թե՛ «տեսիլքը», իսկ ամբարիշտները չեն հասկանում: Միլլերականները հասկացան «բանն» ու «տեսիլքը», բայց միայն սահմանափակ չափով:

Փորձության չորս հարյուր իննսուն տարիները մի ժամանակաշրջան էին, որ հիմնված էր ուխտի դեմ չորս հարյուր իննսուն տարվա ապստամբության վրա՝ այն «յոթ ժամանակների», որ ներկայացված են Ղևտական քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխներում: Յոթանասուն տարվա գերությունը այն բոլոր տարիների ամբողջությունն էր, որոնց ընթացքում երկրին թույլ չէր տրվել վայելել իր հանգիստը:

Այն շաբաթը, որի ընթացքում Քրիստոսը հաստատեց ուխտը շատերի հետ, նրա ուխտի վեճի մի պատկերումն էր, ինչպես ներկայացված է հազար երկու հարյուր վաթսուն օրվա երկու ժամանակաշրջաններով: Այդ մարգարեական շաբաթը բաժանված էր խաչով, որը խորհրդանշում է Աստծո կնիքը:

«Ի՞նչ է կենդանի Աստծո կնիքը, որ դրվում է Նրա ժողովրդի ճակատներին: Դա մի նշան է, որը հրեշտակները, բայց ոչ մարդկային աչքերը, կարող են կարդալ, որովհետև կործանարար հրեշտակը պետք է տեսնի այս փրկագնման նշանը: Բանական միտքը տեսել է Գողգոթայի խաչի նշանը Տիրոջ որդեգրված որդիների և դուստրերի վրա: Աստծո օրենքի խախտման մեղքը վերացված է: Նրանք հազել են

հարսանեկան հանդերձը և հնազանդ ու հավատարիմ են Աստծո բոլոր
պատվիրաններին»: Manuscript Releases, հատոր 21, 52.

Այդ շաբաթը նախապատկերում էր տասներկու հարյուր վաթսուն տարվա երկու
շրջան, որոնք բաժանված էին 538 թվականի կիրակնօրյա օրենքով (գազանի նշանը),
որի ընթացքում հեթանոսությունն ու ապա պապականությունը ոտնատակ տվեցին
սրբաբանն ու զորքը: Տասներկու հարյուր վաթսուն օր շարունակ Քրիստոսը տվեց Իր
վկայությունը, ապա ևս տասներկու հարյուր վաթսուն օր Քրիստոսը նույն վկայությունը
տվեց Իր աշակերտների միջոցով: Տասներկու հարյուր վաթսուն տարի Սատանան
տվեց իր վկայությունը հեթանոսության միջոցով, ապա ևս տասներկու հարյուր
վաթսուն տարի Սատանան տվեց իր վկայությունը պապականության միջոցով:

Ուխտը, որը հին Իսրայելի անհնազանդության պատճառով դարձավ Աստծու «վեճը»,
Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ գլխի այն ուխտն էր, որ սահմանում էր երկրի
հանգիստը և հոբելյանը, որը պետք է նշվեր յուրաքանչյուր քառասունիններորդ
տարում:

Եվ Տերը խօսեց Մովսէսի հետ Սինա լեռան վրայ՝ ասելով. «Խօսի՛ր Իսրայելի
որդիների հետ եւ ասա՛ նրանց. Երբ մտնէք այն երկիրը, որ Ես տալիս եմ ձեզ, այն
ժամանակ երկիրը Տիրոջ համար շաբաթ պիտի պահի: Վեց տարի պիտի սերմանես
քո արտը, եւ վեց տարի պիտի էտես քո այգին ու հաւաքես նրա պտուղը. բայց
եօթներորդ տարում երկրի համար լիակատար հանգստի շաբաթ պիտի լինի,
շաբաթ՝ Տիրոջ համար. քո արտը չպիտի սերմանես եւ քո այգին չպիտի էտես: Քո
հնձի ինքնաբոս աճածը չպիտի հնձես, եւ քո չէտուած որթի ողկոյգները չպիտի
հաւաքես, որովհետեւ դա հանգստի տարի է երկրի համար: Երկրի շաբաթը ձեզ
համար կերակուր պիտի լինի՝ քեզ, քո ծառային, քո աղախինին, քո վարձկանին եւ քո
մօտ բնակուող պանդուխտին, նաեւ քո անասունի եւ քո երկրում եղող գազանի
համար. նրա ամբողջ բերքը կերակուր պիտի լինի: Եւ քեզ համար պիտի հաշուես
տարիների եօթ շաբաթ՝ եօթ անգամ եօթ տարի, եւ տարիների այդ եօթ շաբաթների
ժամանակը քեզ համար պիտի լինի քառասունինը տարի: Այն ժամանակ եօթերորդ
ամսուայ տասներորդ օրը պիտի հնչեցնես յոբելեանի փողը. քաւութեան օրը պիտի
հնչեցնէք փողը ձեր ամբողջ երկրով մէկ: Եւ պիտի սրբացնէք յիսուներորդ տարին եւ
ազատութիւն հռչակէք ամբողջ երկրով մէկ նրա բոլոր բնակիչների համար. դա ձեզ
համար յոբելեան պիտի լինի. եւ իւրաքանչիւր մարդ պիտի վերադառնայ իր
կալուածքին, եւ իւրաքանչիւր մարդ պիտի վերադառնայ իր տոհմին: Այդ
յիսուներորդ տարին ձեզ համար յոբելեան պիտի լինի. չպիտի սերմանէք, չպիտի
հնձէք նրա ինքնաբոս աճածը, եւ չպիտի հաւաքէք նրա չէտուած որթի ողկոյգները:
Որովհետեւ դա յոբելեան է. այն ձեզ համար սուրբ պիտի լինի. դաշտից պիտի ուտէք
նրա բերքը: Այս յոբելեանի տարում իւրաքանչիւր մարդ պիտի վերադառնայ իր
կալուածքին»: Ղևտացւոց 25:1–13:

Երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության առաջին շրջանը, ինչպես այն
շաբաթը, որով Քրիստոսը հաստատեց ուխտը, և չորս հարյուր իննսուն տարիները,
ուղղակիորեն կապված է Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ և քսանվեցերորդ գլուխների
«յոթ ժամանակների» հետ:

Ուրեմն իմացի՛ր և հասկացի՛ր, որ Երուսաղեմը վերականգնելու և շինելու հրամանի ելնելուց մինչև Մեսիան՝ Իշխանը, պիտի լինի յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ. փողոցը պիտի նորից շինվի, և պարիսպը՝ նեղ ժամանակներում իսկ:
Դանիել 9:2.

Քրիստոսից առաջ 457 թվականին սկսվող վաթսունինը շաբաթները քեզ բերում են մինչև Քրիստոսի մկրտությունը և այն շաբաթվա սկիզբը, որի ընթացքում Նա հաստատեց ուխտը, որը Աստծո «վեճի» ուխտն էր: Բայց կար շաբաթների մի շաբաթ (քառասունինը տարի), որը առանձնացված էր վաթսունինը շաբաթներից «յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ» արտահայտությամբ: Քրիստոսից առաջ 457 թվականից սկսած՝ պետք է լինեք քառասունինը տարի՝ ակնհայտ հղում Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ գլխի ուխտին և հոբելյանական տոնակատարությանը: Այդ քառասունինը տարիները ոչ միայն հոբելյանական շրջանների խորհրդանիշն էին, այլև Հոգեգալստյան տոնի, որը հիսուսներորդ օրն է, որ հաջորդում է շաբաթների տոնի քառասունինը օրերին:

Երկու հազար երեք հարյուր տարիների առաջին քառասունինը տարիները, չորս հարյուր իննսուն տարիները, և այն շաբաթը, որի ընթացքում ուխտը հաստատվեց, բոլորը անմիջականորեն կապված են երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների հետ, որոնք Ղևտական քսանվեցում ներկայացված են որպես «յոթ ժամանակ»: Երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության յուրաքանչյուր բաղադրիչ անմիջականորեն կապված է այն «յոթ ժամանակի» հետ, որը ադվենտիզմը 1863 թվականին մի կողմ դրեց և մերժեց: «Յոթ ժամանակը» հոբելենական ուխտի խորհրդանիշն է, և այդ պատճառով ևս հարկ է նկատել, որ երբ երկու հազար երեք հարյուր տարիները ավարտվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, նույն օրը ավարտվեցին նաև երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները, որովհետև Մովսեսը Ղևտական գրքի քսանհինգերորդ գլխում արձանագրեց.

Եվ քեզ համար պիտի հաշվես յոթ շաբաթ տարի, յոթ անգամ յոթ տարի. և յոթ շաբաթ տարիների ժամանակը քեզ համար պիտի լինի քառասունինը տարի: Ապա յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը հոբելյանի փողը պիտի հնչեցնես. քավության օրը ձեր ամբողջ երկրով մեկ պիտի փողը հնչեցնեք: Ղևտական 25:8, 9.

Քսաներեք հարյուր տարիների սահմաններում գտնվող յուրաքանչյուր մարգարեական ժամանակաշրջան անմիջականորեն առնչվում է Ղևտականք քսանվեցի «յոթ ժամանակների» հետ, ներառյալ այն օրը, երբ երկու մարգարեական ժամանակաշրջաններն ավարտվեցին: Առաջին քառասունինը տարիները ցույց էին տալիս Երուսաղեմի վերաշինության և վերականգնման գործը, որը պիտի վերջնականապես ավարտվեր, երբ Աստծո ժողովուրդը դուրս գար Բաբելոնից: Տաճարն ավարտված էր մինչև երրորդ հրամանագիրը, ինչպես և միլլերիտական տաճարն ավարտված էր մինչև երրորդ հրեշտակի գալը: Սակայն մ.թ.ա. 457 թվականից հետո «հրապարակը» դեռ պետք է «վերստին շինվեր, և պարիսպը՝ նույնիսկ նեղության ժամանակներում»: Որպես Ալֆա և Օմեգա՝ Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով, և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո միլլերիտները պետք է ավարտեին «հրապարակը» և «պարիսպը»՝ «նեղության

Ժամանակներում»:

Քույր Ուայթը Երուսաղեմի շուրջ եղած բառացի պահպանության պարիսպը ներկայացնում է որպես Աստծո օրենքի խորհրդանիշ, և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից անմիջապես հետո հավատարիմները առաջնորդվեցին դեպի երկնային սրբարանը և ճանաչեցին Աստծո օրենքը (պարիսպը): Աստծո օրենքը, ներառյալ շաբաթը, ճանաչելու համար միլլերականները հետ առաջնորդվեցին դեպի հին Իսրայելի ուխտը: Բառացի «փողոցի» վերականգնումը այն վերականգնումն է, որ հոգևորապես իրականացվեց, երբ միլլերականները վերադարձան Երեմիայի «հին շավիղներին»: Այն «նեղ ժամանակները», որ պիտի լինեին այն ժամանակահատվածում, երբ հաստատվում էին պարիսպն ու փողոցը, պիտի իրագործվեին 1844 թվականից հետո, և այն ժամանակ մոտեցող, իսկ շուտով հենց այդ պատմության մեջ սկսվող Քաղաքացիական պատերազմը ներկայացնում էր այդ նեղ ժամանակները:

Եթե նրանք հավատարիմ լինեին, կհասնեին հոբելյանի խորհրդանշական հիսուներորդ տարուն (որտեղ ծառաներն ազատ են արձակվում), որը ներկայացված էր նաև Հոգեգալստյան հիսուներորդ օրով (որտեղ ազատագրման պատգամը գնում է ամբողջ աշխարհին): Բայց 1844 թվականից հետո մեծամասնությունը ընդդիմացավ շաբաթի լույսին, և 1863 թվականին նրանք նաև մերժեցին Մովսեսի լուրը («յոթ ժամանակները»), որը նրանց էր փոխանցվել Եղիայի (Ուիլյամ Միլլեր) միջոցով: Այլ կերպ ասած՝ նրանք երես դարձրին «փողոցից» (հին շավիղներից), որը պիտի վերականգնեին և որով պիտի ընթանային:

Հիսուս միշտ վախճանը պատկերում է սկզբով, և երբ վերջին օրերում տասը կույսերի առակը կրկնվում է, Երուսաղեմի վերականգնման գործը դարձյալ պետք է իրականացվի: «Փողոցն ու պարիսպը» պիտի կառուցվեն «նեղ ժամանակներում»: Այժմ մենք մուտք ենք գործում այդ նեղ ժամանակները: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նախապատկերում է շուտով գալու կիրականօրյա օրենքը, ուստի երբ Հայտնություն տասնմեկի «մեծ երկրաշարժի ժամը» հասնի, փողոցն ու պարիսպը պիտի կառուցվեն նեղ ժամանակներում: Այժմ մենք կբացահայտենք այդ նեղ ժամանակները՝ որպես իսլամի սաստկացող պատերազմների կողմից առաջ բերված «ազգերի բարկացումը»:

Մինչ նա բացատրում էր այն, ինչ նախապես գրվել էր «նեղության ժամանակի» վերաբերյալ, նա տվեց մի բացատրություն, որը արձանագրված է Early Writings գրքում:

«1. 33-րդ էջում տրված է հետևյալը. «Ես տեսա, որ սուրբ Շաբաթը եղել է և կլինի բաժանարար պատը Աստծո ճշմարիտ Իսրայելի և անհավատների միջև. և որ Շաբաթը այն մեծ հարցն է, որը պետք է միավորի Աստծո սիրելի, սպասող սրբերի սրտերը: Ես տեսա, որ Աստված ունի զավակներ, որոնք չեն տեսնում և չեն պահում Շաբաթը: Նրանք չեն մերժել դրա վերաբերյալ լույսը: Եվ նեղության ժամանակի սկզբում մենք լցվեցինք Սուրբ Հոգով, երբ դուրս եկանք և առավել լիովին հռչակեցինք Շաբաթը»:

«Այս տեսիլքը տրվեց 1847 թվականին, երբ շաբաթը պահող աղվենտիստ եղբայրներից կային միայն շատ քչերը, և նրանցից էլ քչերն էին ենթադրում, թե դրա

պահպանումը բավական կարևոր է՝ Աստծո ժողովրդի և անհավատների միջև սահման քաշելու համար: Այժմ այդ տեսիլքի կատարումը սկսում է երևալ: Այստեղ հիշատակված «նեղության այդ ժամանակի սկիզբը» չի վերաբերում այն ժամանակին, երբ պատուհասները պիտի սկսեն թափվել, այլ մի կարճ ժամանակահատվածի՝ դրանց թափվելուց անմիջապես առաջ, մինչ Քրիստոսը սրբաբանում է: Այդ ժամանակ, մինչ փրկության գործը փակվում է, նեղությունը պիտի գա երկրի վրա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն զսպված պիտի լինեն, որպեսզի չկանխեն երրորդ հրեշտակի գործը: Այդ ժամանակ պիտի գա «ուշ անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, որպեսզի գործություն տա երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն ձայնին և սրբերին պատրաստի կանգնելու այն ժամանակահատվածում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Վաղ գրվածքներ, 85:

Կա «կարճ ժամանակահատված», որը նախորդում է փորձաշրջանի ավարտին, երբ «ազգերը պիտի բարկանան, սակայն պիտի զսպված մնան»: Միևնույն ժամանակ գալիս է «վերջին անձրևը»: «Ազգերի բարկանալը» մի խորհրդանշան է, որը նույնացվում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում:

Եվ ազգերը բարկացան, և եկավ քո բարկությունը, և մեռելների ժամանակը, որ դատվեն, և որ վարձատրություն տաս քո ծառաներին՝ մարգարեներին, և սրբերին, և քո անվանից վախեցողներին՝ փոքրերին ու մեծերին, և կործանես նրանց, ովքեր կործանում են երկիրը: Հայտնություն 11:18:

Միստեր Ուայթը մեկնաբանում է այս համարը:

«Ես տեսա, որ ազգերի բարկությունը, Աստծո զայրույթը և մեռելներին դատելու ժամանակը առանձին և հստակորեն տարբեր էին՝ մեկը մյուսին հաջորդելով, նաև որ Միքիայելը դեռ չէր կանգնել, և այնպիսի նեղության ժամանակը, որպիսին երբեք չէր եղել, դեռ չէր սկսվել: Ազգերն այժմ բարկանում են, բայց երբ մեր Քահանայապետը ավարտի Իր գործը սրբաբանում, Նա կկանգնի, վրեժխնդրության հանդերձները կհագնի, և ապա յոթ վերջին պատուհասները կթափվեն:»

«Ես տեսա, որ չորս հրեշտակները պիտի պահեն չորս հողմերը, մինչև որ Հիսուսի գործը սրբաբանում ավարտվի, և ապա պիտի գան վերջին յոթ պատուհասները»: Վաղ Գրվածքներ, 36:

«Ազգերի բարկացումը» տեղի է ունենում անմիջապես նախքան շնորհքի ժամանակի փակվելը, որովհետև դրան հետևում է «Աստծու բարկությունը»: «Աստծու բարկությունը» տեղի է ունենում, երբ շնորհքի ժամանակը փակվում է, իսկ «մեռյալներին դատելու ժամանակը» վերաբերում է մի դատաստանի, որ տեղի է ունենում հազարամյակի ընթացքում, և չի վերաբերում մեռյալների այն դատաստանին, որ սկսվեց 1844 թվականին:

Եվ ես տեսա մի հրեշտակ, որ երկնքից իջնում էր՝ իր ձեռքում ունենալով անդունդի բանալին և մի մեծ շղթա: Եվ նա բռնեց վիշապին՝ այն հին օձին, որ Բանսարկուն է և Սատանան, և կապեց նրան հազար տարի, և նրան գցեց անդունդը, փակեց նրան

այնտեղ և նրա վրա կնիք դրեց, որպեսզի այլևս չմոլորեցնի ազգերին, մինչև որ հազար տարիները լրացվեն. և դրանից հետո նա պետք է արձակվի մի կարճ ժամանակով: Եվ ես տեսա աթոռներ, և նստեցին նրանց վրա, և նրանց տրվեց դատաստան. և ես տեսա նրանց հոգիները, որոնք գլխատվեցին Հիսուսի վկայության և Աստծու խոսքի համար, և որոնք չէին երկրպագել գազանին, ոչ էլ նրա պատկերին, և չէին ընդունել նրա դրոշմը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի մեջ. և նրանք կենդանացան ու թագավորեցին Քրիստոսի հետ հազար տարի: Հայտնություն 20:1–4.

Սրբերին «տրված» դատաստանը ցույց է տալիս, որ նրանք հազարամյակի ընթացքում դատաստան պիտի գործադրեն ամբարիշտների վրա, և ոչ թե իրենք պիտի դատապարտվեն:

«Առաջին և երկրորդ հարության միջև գտնվող հազար տարվա ընթացքում տեղի է ունենում ամբարիշտների դատաստանը: Պողոս առաքյալը մատնանշում է այս դատաստանը որպես մի իրադարձություն, որ հաջորդում է երկրորդ գալստյանը: «Ոչինչ ժամանակից առաջ մի՛ դատեք, մինչև Տերը գա, որ և՛ լույս կրերի խավարի ծածուկ բաները, և՛ հայտնի կանի սրտերի խորհումները»: Ա Կորնթացիս 4:5: Դանիելը հայտարարում է, որ երբ Հինավուրցը եկավ, «դատաստանը տրվեց Բարձրյալի սրբերին»: Դանիել 7:22: Այդ ժամանակ արդարները թագավորում են որպես թագավորներ և քահանաներ Աստծուն: Հովհաննեսը Հայտնության գրքում ասում է. «Տեսա աթոռներ, և նստեցին նրանց վրա, և դատաստանը տրվեց նրանց»: «Նրանք պիտի լինեն Աստծու և Քրիստոսի քահանաներ և պիտի թագավորեն Նրա հետ հազար տարի»: Հայտնություն 20:4, 6: Հենց այդ ժամանակ է, ինչպես Պողոսն էր նախասացվել, որ «սրբերը պիտի դատեն աշխարհը»: Ա Կորնթացիս 6:2: Քրիստոսի հետ միության մեջ նրանք դատում են ամբարիշտներին՝ նրանց գործերը համեմատելով օրենքների գրքի՝ Աստվածաշնչի հետ, և յուրաքանչյուր գործ վճռելով ըստ մարմնի մեջ գործած արարքների: Այնուհետև այն բաժինը, որ ամբարիշտները պետք է կրեն, չափվում է ըստ նրանց գործերի, և այն արձանագրվում է նրանց անունների դիմաց մահվան գրքում»:

«Սատանան ևս և չար հրեշտակները պիտի դատվեն Քրիստոսի և Նրա ժողովրդի կողմից: Պողոսն ասում է. «Չգիտե՞ք, որ մենք հրեշտակներին պիտի դատենք»: Հատված 3: Եվ Հուդան հայտարարում է, որ «այն հրեշտակներին, որոնք իրենց առաջին վիճակը չպահեցին, այլ թողեցին իրենց բնականության տեղը, Նա պահեց հավիտենական շղթաների մեջ՝ խավարի տակ, մինչև մեծ օրվա դատաստանը»: Հուդա 6:»

«Հազար տարվա ավարտին տեղի կունենա երկրորդ հարությունը: Այն ժամանակ ամբարիշտները մեռելներից հարություն կառնեն և կներկայանան Աստծու առջև՝ «գրված դատաստանի» գործադրման համար: Այսպես հայտնողը, արդարների հարությունը նկարագրելուց հետո, ասում է. «Իսկ մնացած մեռելները չապրեցին, մինչև որ հազար տարին լրացավ»: Հայտնություն 20:5: Եվ Եսային, ամբարիշտների վերաբերյալ, հայտարարում է. «Եվ նրանք պիտի հավաքվեն, ինչպես գուբում հավաքված բանտարկյալները, և պիտի փակվեն բանտում, և շատ օրերից հետո

պիտի այցելվեն»: Եսայիա 24:22»: Մեծ պայքար, 660, 661:

Ուստի պարզ է, որ «ազգերի զայրանալը» վերաբերում է այն «նեղ օրերին», որոնք գալիս են աշխարհի վրա՝ նախքան փորձաշրջանի փակվելը, և որ երբ «ազգերը զայրանում են», միևնույն ժամանակ «զսպված են մնում»:

«Ես տեսա, որ ազգերի բարկությունը, Աստծո ցասումը և մեռյալներին դատելու ժամանակը առանձին և հստակ տարբեր էին՝ մեկը մյուսին հաջորդելով»: Վաղ Գրվածքներ, 36:

Այն ժամանակ, երբ «ազգերը բարկանում են», վերջին անձրևը սկսում է թափվել:

«Այն ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում կլինի իր ավարտին, երկրի վրա նեղություն պիտի գա, և ազգերը պիտի բարկանան, սակայն կզսպվեն, որպեսզի չխափանեն երրորդ հրեշտակի գործը: Այն ժամանակ պիտի գա «ուշ անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովարարությունը, որպեսզի գործություն տա երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն պատգամին և պատրաստի սրբերին՝ կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Early Writings, 85.

Կա մի պահ, երբ «ազգերը բարկանում են», սակայն միաժամանակ «սանձված են պահվում»: Այդ ժամանակ է, որ Քրիստոսը հաստատում է Իր փառքի թագավորությունը, որովհետև Նա Իր թագավորությունը հաստատում է վերջին անձրևի ժամանակ:

«Վերջին անձրևը գալու է նրանց վրա, որոնք մաքուր են,—այն ժամանակ բոլորը կստանան այն, ինչպես նախկինում»:

«Երբ չորս հրեշտակները բաց թողնեն, Քրիստոսը կհաստատի Իր թագավորությունը: Ոչ ոք չի ընդունում վերջին անձրևը, բացի նրանցից, ովքեր անում են ամեն ինչ, ինչ կարող են»: Spalding and Magan, 3.

«Վաղ Գրություններ»-ից վերցված նախորդ երկու հատվածները ցույց են տալիս, որ երբ ազգերը բարկանում են և միաժամանակ «զսպվում» են, չորս հրեշտակները զսպում են չորս հողմերը: Հետևաբար, ազգերի բարկանալը ներկայացված է որպես «չորս հողմեր»: Նա նաև նշել է, որ այն ժամանակ, երբ չորս հրեշտակները զսպում են բարկացած ազգերին, գալու էր վերջին անձրևը: Այն ժամանակաշրջանը, որ սկսվում է վերջին անձրևի գալուստով, որը նաև այն ժամանակն է, երբ ազգերը բարկանում են, սակայն զսպվում են, շարունակվում է մինչև Միքայելը ոտքի կանգնի և մարդկային փորձաշրջանը փակվի: Այդ ժամանակաշրջանը փրկության փակվելու ժամանակաշրջանն է, և, հետևաբար, ներկայացնում է Քրիստոսի վերջին գործը Սրբությունների Սրբոցում, որը նույնացվում է այն ժամանակաշրջանի հետ, երբ Նա կա՛մ ջնջում է մարդկանց մեղքերը, կա՛մ նրանց անունները դատաստանի գրքերից: Այդ ժամանակաշրջանը, երբ հրեշտակները զսպում են չորս հողմերը, հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակն է:

Երրորդ Վալի իսլամը այն գործությունն է, որ «բարկացնում է ազգերին», և երրորդ Վալը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն իսլամն անմիջապես «զսպվեց»։ «Արևելյան քամին» իսլամի խորհրդանիշն է, և Եսային «արևելյան քամին» նույնացնում է «սաստիկ քամու» հետ, որ Աստված «կասեցնում է» (զսպում է)։ Իսլամի պատերազմը բազմիցս ներկայացվում է որպես ծննդաբերող կին, որովհետև այն սաստկացող պատերազմ է, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակը իջավ, ինչպես նշանավորվեց Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերի կործանմամբ։

«Հիմա տարածվո՞ւմ է այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պետք է ջնջվի մակընթացային ալիքով։ Սա ես երբեք չեմ ասել։ Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ վեր խոյացող մեծ շենքերին՝ հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ սոսկալի տեսարաններ պիտի կատարվեն, երբ Տերը ելնի՝ սաստիկ շարժելու երկիրը։ Այն ժամանակ Հայտնություն 18.1–3-ի խոսքերը պիտի կատարվեն»։ Հայտնության տասնութերորդ ամբողջ գլուխը զգուշացում է այն բանի մասին, ինչ պիտի գա երկրի վրա։ Բայց ես ինձ տրված հատուկ լույս չունեմ այն մասին, թե մասնավորապես ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծու գործության շրջելու և շրջաշրջելու ազդեցությամբ։ Ինձ տրված լույսից գիտեմ, որ կործանումն աշխարհում է։ Մեկ խոսք Տիրոջից, Նրա հզոր գործության մեկ հպում, և այս հսկայական կառույցները պիտի ընկնեն։ Պիտի կատարվեն այնպիսի տեսարաններ, որոնց ահավորությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»։ Review and Herald, July 5, 1906.

1843 և 1850 թվականների քարտեզների վրա իսլամը ներկայացված է որպես «պատերազմական ձիեր»։ Հայտնության իններորդ գլխում, որտեղ ներկայացված է առաջին և երկրորդ Վալի իսլամը, իսլամի բնույթը նույնացվում է իսլամի թագավորի անվամբ։

Նրանք իրենց վրա թագավոր ունեին, որ անդունդի հրեշտակն է, որի անունը եբրայերենով Աբադդոն է, իսկ հունարենով նրա անունը Ապոլլոն է։ Հայտնություն 9:11:

Այդ համարը, որը ԻՆՆԵՐՈՐԴ գլուխն է և ՏԱՍՆՄԵԿԵՐՈՐԴ համարը, մարգարեականորեն նույնացնում է, որ՝ ներկայացված լինի Հին Կտակարանում (եբրայերենում), թե՛ Նոր Կտակարանում (հունարենում), իսլամի բնավորությունը Աբադդոն կամ Ապոլլոն է։ Երկու անուններն էլ նշանակում են «կործանում և մահ»։

«Հրեշտակները պահում են չորս քամիները, որոնք ներկայացված են որպես զայրացած ձի, որ ձգտում է պոկվել և սլանալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ»։ Manuscript Releases, հատոր 20, 217:

Չորս հողմերը աստվածաշնչյան մարգարեության զայրացած ձին են, որը ձգտում է պոկվել իր կապանքներից։ Զայրացած ձիու մարգարեական բնութագրիչներից մեկն այն է, որ այն զսպված է, սակայն ձգտում է ազատվել և ամբողջ երկրի վրա բերել «ավերում և մահ»։

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք անդրադառնալ այս թեմաներին:

«Երանի՛ թե Աստծու ժողովուրդը զգար հազարավոր քաղաքների մոտալուստ կործանումը, որոնք այժմ գրեթե ամբողջությամբ մատնված են կռապաշտության: Բայց նրանցից շատերը, որոնք պետք է ճշմարտությունը հռչակեին, մեղադրում և դատապարտում են իրենց եղբայրներին: Երբ Աստծու դարձի բերող գործությունը ներգործի մտքերի վրա, վճռական փոփոխություն կլինի: Մարդիկ այլևս հակվածություն չեն ունենա քննադատելու և քանդելու: Նրանք չեն կանգնի այնպիսի դիրքում, որը կխոչընդոտի լույսի շողալուն աշխարհի վրա: Նրանց քննադատությունը, նրանց մեղադրանքները պիտի դադարեն: Թշնամու գորքերը համախմբվում են պատերազմի համար: Խիստ ընդհարումներ են մեր առջև: Միմյանց մոտեցե՛ք, իմ եղբայրներ և քույրեր, միմյանց մոտեցե՛ք: Կապվեցե՛ք Քրիստոսի հետ: «Մի՛ ասեք՝ դաշնակցություն,... և մի՛ վախեցեք նրանից, ինչից նրանք են վախենում, և մի՛ զարհուրեք: Ջորջերի Տիրոջը սրբացրե՛ք Ինքը, և Նա թող լինի ձեր երկյուղը, և Նա թող լինի ձեր սարսափը: Եվ Նա պիտի լինի սրբաբան, բայց Իսրայելի երկու տների համար՝ գայթակղության քար և գայթեցման վեմ, Երուսաղեմի բնակիչների համար՝ որոգայթ և ծուղակ: Եվ նրանցից շատերը պիտի սայթաքեն, ընկնեն և ջախջախվեն, պիտի որսացվեն և բռնվեն»:

«Աշխարհը թատրոն է: Դերակատարները՝ նրա բնակիչները, պատրաստվում են իրենց դերը կատարել վերջին մեծ դրամայում: Աստծուն աչքաթող են արել: Մարդկության մեծ զանգվածների մեջ միասնություն չկա, բացի այն դեպքից, երբ մարդիկ դաշնակցում են իրենց եսասիրական նպատակներն իրագործելու համար: Աստված նայում է: Իր նպատակները՝ իր ապստամբ հպատակների վերաբերյալ, պիտի կատարվեն: Աշխարհը մարդկանց ձեռքը չի տրվել, թեև Աստված թույլ է տալիս, որ խառնաշփոթության և անկարգության տարրերը մի ժամանակ իշխեն: Ներքևից մի գործություն գործում է՝ դրամայի վերջին մեծ տեսարաններն իրականություն դարձնելու համար,—Սատանան գալիս է որպես Քրիստոս և գործում է անիրավության ամբողջ խաբեությամբ նրանց մեջ, որոնք գաղտնի ընկերությունների մեջ են իրենք իրենց միավորում: Նրանք, ովքեր տրվում են դաշնակցության կրթին, իրականացնում են թշնամու ծրագրերը: Պատճառին կհետևի արդյունքը»:

«Հանցագործությունն արդեն գրեթե հասել է իր սահմանին: Խառնաշփոթը լցնում է աշխարհը, և մի մեծ սարսափ շուտով պիտի գա մարդկանց վրա: Վախճանը շատ մոտ է: Մենք, որ գիտենք ճշմարտությունը, պետք է պատրաստվենք այն բանին, որ շուտով պիտի բեկվի աշխարհի վրա՝ որպես ճնշող անակնկալ»: Review and Herald, September 10, 1903.